

VÝSTAVNÝ PLÁN
GALÉRIE MILOŠA ALEXANDRA BAZOVSKÉHO
V TRENČÍNE
NA ROK 2012

10. 2. – 25. 3. 2012

Igor Cvacho: Labyrint života

kurátor: PhDr. Alena Hejlová

V osobe maliara, grafika, pesničkára Igora Cvacha sa nerozlučne spája výtvarný talent s meditujúcim filozofom v takej jednote, že je niekedy dosť ťažké určiť, ktorý z oboch sa stáva rozhodujúcim tvorivým činiteľom. Skutočnosť zachytená na Cvachových plátnach či grafických listoch je videná zvláštnym pohľadom a z jedinečného bodu tvorcovej mysle.

Autor hľadá odpovede na otázky, ktoré si kládli filozofovia v staroveku i stredoveku, zamýšľa sa nad etickými princípmi, ktoré ľudstvo zaujímali a znepokojovali už od nepamäti. Na vyjadrenie nepochádza postupy, ktorými zachytáva svoje bezprostredné citové a zmyslové prežívanie sveta, hlbine ukotvené archetypálnymi hladinami podvedomia. Ide o vyjadrenie vyrastajúce z vnútra maliarových osobných zážitkov, pocitov, predstáv i túžob, v ktorých sa prelína vlastná minulosť s prítomnosťou, spolu so situáciami a udalosťami, ktoré sa ho bezprostredne dotýkajú. Autor zaujatý niektorým z motívov, odpútava sa od vonkajšej podoby vecí, pôvodné prvky reálnych tvarov oslobodzuje a mení na čisté formy novo sa objavujúcich skutočností.

V kontexte výtvarnej tvorby Igora Cvacha zaujíma dôležité miesto grafika. V technike leptu, alebo suchej ihly autor pracuje s fantazijne abstrahovateľnými biomorfnými a geometrickými tvarmi. Nimi rozpráva fascinujúce obrazové podobenstvá o živote a o všetkom, čo ho v rámci duchovnej vízie presahovalo a presahuje. Grafické kompozície, veľkoplošne digitálne spracované, sú vybudované na fragmentovaní i obľudnom zmnožení znakov

a figúr, zaujímavých identických pozícií. Tváre, pripomínajúce talianske ústa pravdy plávajú priestorom, spájajú sa, skladajú, aby sa zase rozišli. Hrdinovia vyrastajú jeden z druhého, vršia sa nad sebou.

Odkrývanie zložitých až záhadných vrstiev týchto, ako ich autor nazýva „labyrintov života“, krajín, stavieb, tajomných procesov zrodenia i zániku bytostí, démonov, ľudí i zvierat, či len spleti ornamentov sa odohráva v mnohých podobách, akoby proces grafickej tvorby bol nekonečný a neukončiteľný. Cvachove „labyrinty“ zoraďujú v sebe myšlienkové cykly, ktoré na seba nadväzujú so vzácnou výtvarnou i obsahovou logikou. Poukazujú na nadčasovosť v starých mýtoch a dejoch, rovnako ako v súčasnosti, stávajú sa metaforami ľudských situácií.

10. 2. – 25. 3. 2012

Robert Szittay: Anatómia ľudskosti

kurátor: PhDr. Eva Ľuptáková

Galéria Miloša Alexandra Bazovského pripravuje v spolupráci s Oravskou galériou v Dolnom Kubíne samostatnú výstavu pozoruhodných sochárskych diel mladého umelca Roberta Szittaya. Výstavu pod názvom „Anatómia ľudskosti“ otvorí a kurátorsky pripraví riaditeľka Oravskej galérie Eva Ľuptáková. Bratislavský sochár Robert Szittay (1972) patrí k umelcom, ktorí si pri formulácii svojho autorského programu zvolili cestu figurácie a svoju osobnú výpoveď definujú prostredníctvom ľudského tela. Jeho tvorba reflektuje tradíciu slovenského a v širšom kontexte európskeho figuratívneho sochárstva a kontinuitne nadväzuje na umelecké myslenie prelomu miléníí. V rokoch 1993 – 2001 študoval na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave u prof. Jozefa Jankoviča. V roku 1998 absolvoval stáž na Akadémii výtvarných umení v Prahe, u prof. Karla Nepraša. Pravidelne vystavuje na kolektívnych výstavách na Slovensku a v zahraničí. Samostatne vystavoval v Bratislave (2010), v Dolnom Kubíne (Oravská galéria, 2011) a v Prešove (Šarišská galéria, 2011). Robert Szittay si vytvoril a rozvíja vlastný model tvorby, v ktorom je od jej začiatkov primárne stredobodom záujmu človek. Jeho autorská stratégia, založená na expresívnom uchopení ľudskej figúry, je blízka aktuálnym figuratívnym trendom súčasného svetového sochárstva, orientovaným na témy identity, tela, telesnosti a intimity. Na pozadí naturalisticky stvárneného ľudského tela skúma človeka, ktorý je determinovaný svojou

biologickou podstatou, nie však obmedzovaný v duchovnej rovine. Jeho nahota spája v sebe dva protichodné aspekty – zraniteľnosť aj silu. Aj keď je ľudské telo Szittayovou nosnou témou, nejde mu o vyjadrenie bezprostredného senzúálneho zážitku, ale skôr o sebaironický komentár a budovanie vlastného konceptu osobnej mytológie. Do jeho tvorby sa premietajú aj širšie univerzálne témy vzťahov, sexuality, viery, smrteľnosti a ďalšie témy, odrážajúce zložitú ľudskú existenciu, popretkávanú túžbami a frustráciami každého jednotlivca.

Pri tvorbe sôch autor využíva nové i tradičné technológie a výtvarné materiály - sklolaminát, včelí vosk, bronz, sadru, kameň, betón a drevo. Dôraz kladie aj na farebnú povrchovú úpravu, ktorá sa stáva nositeľom významov.

Pre tvorbu Roberta Szittaya je príznačná bravúrna modelácia, dramatickosť a vypätosť sochárskej formy, založenej na deformácii a fragmentarizácii tvarov, literárne filiacie a zmysel pre líniu, ktorý sa uplatňuje nielen v sochárstve, ale aj v kresbe. Kresbu pritom autor rozvíja ako svojbytné výtvarné médium.

Rozsiahla samostatná výstava mladého umelca je výsledkom vyhraneneho výtvarného názoru, obdivuhodného tvorivého nasadenia a predovšetkým systematického umeleckého vývoja.

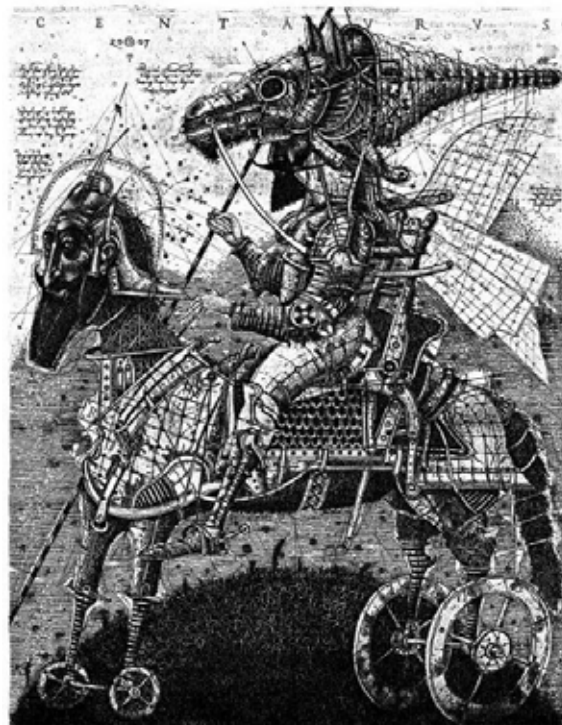
30. 3. – 20. 5. 2012

Oleg Denysenko: Antiquitas Nova

kurátor: PhDr. Alena Hejlová

Oleg Denysenko je jedným z mála ukrajinských grafikov, ktorí zaujali medzinárodné publikum. Jeho diela sa nachádzajú v prestížnych múzeách mnohých krajín Európy i v Amerike.

Denysenko zaujal spracovaním tém a inklináciou ku klasickej technike leptu. Autorov pohľad na svet je odlišný od toho nášho. Diváka vedie nekončiacimi príbehmi, rozprávkami, divadlom. Postavy dôstojných starcov, mudrcov ale i obetujúcich sa rytierov, komických kráľov a klaunov defilujú na scéne, účinkujú v dráme i komédii jeho imaginárneho predstavenia. Denysenkovým obľúbeným motívom sú záhady, labyrinty, tajomstvá. Tajomstvo je podľa autora presne to, čo robí náš život zaujímavejším, mení ho na hru, núti nás hľadať a nachádzať samých seba. Denysenko je umelcom veľmi širokého záberu výtvarných aktivít. Okrem grafiky sa venuje kresbe, maľbe a plastike.

30. 3. – 20. 5. 2012

Indefinite Scenery

kurátor: Mgr. Miroslav Zajac

Výstava, s názvom „Indefinite Scenery“ (Neurčitá krajina), predstaví najnovšiu tvorbu šiestich mladých slovenských maliarov Dávida Baffiho, Michala Czinegeho, Eriky Miklóšovej, Moniky Mikyškovej, Kristíny Šimekovej a Lucie Tallovej. Spoločným východiskom je maliarske médium, téma krajiny a do istej miery aj prístup k tvorbe zúčastnených autorov, oscilujúci medzi realistickým a abstraktným maliarskym jazykom.

25. 5. – 24. 6. 2012

Ivan Riabič: In Vitro Alter Ego

kurátor: PhDr. Danica Lovišková

Výstavný projekt mapuje problematiku vzťahu medzi konkrétnou a abstraktnou maľbou krajiny a divákom ako jej percipientom. Umelecké dielo je podmienené diváckou interpretáciou - dešifrovaním jeho významu. Zámerom výstavy „Indefinite Scenery“ je poukázať na možnosť krajiny ako ikonografického znaku v aktuálnych maliarskych tendenciách. Pre diela Moniky Mikyškovej a Lucie Tallovej je charakteristické prelínanie abstraktného a konkrétneho sveta. Krajina v ich tvorbe vytvára vizuálnu scenériu do ktorej vkladajú svoje osobné príbehy. Tvorba Michala Czinegeho a Eriky Miklósovej vyznieva viac akonkrétne, ale stále ostáva citelný záujem o reálny priestor. Maľba krajiny je do istej miery výsledkom spontánnej improvizácie, prepojenej s kresbou. Dávid Baffi a Kristína Šimeková sa pohybujú v diferentných abstraktných polohách s expresívnym rukopisom. Zdanlivo spontánna gestická maľba oboch autorov má však po dôkladnejšom preskúmaní svoju presnú štruktúru, hmotu a priestor.

Výstavný projekt „Indefinite Scenery“ prezentuje rôznorodé vizuálne transformácie krajiny autorov a ich spoločnou inštaláciou vznikne zaujímavý dialóg medzi jednotlivými dielami, ktoré budú na seba navzájom reagovať, konfrontovať, dopĺňať sa, alebo vytvoria určitú súvzťažnosť. Väčšina autorov vytvorí nové diela s témou krajiny, špeciálne pre výstavu „Indefinite Scenery“.

Tvorba Ivana Riabiča sa vyznačuje absolútnou čistotou výrazu, dôrazom na farebnú zložku diela, premyslenou tvarovou a kompozičnou skladbou, čarovným dialógom línie a farby. Jeho svojrázne videnie krajiny, aktov, zátišia i geometrického tvaroslovia je plné zvláštnej senzibility a imaginárnosti. Sú to sugestívne odtlačky umelcových myšlienok, udalostí, zážitkov, vizuálnych vnemov a pocitov, ktoré citlivo a invenčne abstrahuje do metafor, znakov a symbolov. Veľmi podstatnou charakteristikou autorovej tvorby je trvalá orientácia na ušľachtilé médium papiera. Jeho vzrušujúce štruktúry, textúry, hladký i zvrásnený povrch, sýta farebnosť, či vyzývavá biela, vytvárajú optimálnu scénu, na ktorú prenáša svoje výrazovo silné príbehy.

Autor, ktorý nie často a rád zverejňuje svoju výsostne komornú, ale pritom rozsiahlu tvorbu, sa pri príležitosti významného životného jubilea predsa len rozhodol otvoriť sa nám a sprístupniť nám svoju zázračnú trinástu komnatu. Krehké dotyky, hľadania, prieniky, obnaženia, túžby, sny, predstavy, spomienky, úteky i návraty tvoria základnú myšlienkovú os Riabičových úvah o podstate a zmysle ľudskej existencie. Jeho tvorba, opierajúca sa o suverénnosť vyjadrovacích prvkov, o výrazový perfekcionizmus je nepochybne prínosom do aktuálnej podoby súčasnej slovenskej výtvarnej scény 21. storočia.

25. 5. – 24. 6. 2012

Na zdravie! Na dizajn!

Výstava pri príležitosti 120. výročia založenia sklárni v Lednických Rovniach

kurátor: Dagmar Poláčková,
Vladimíra Büngerová

Produkcia sklárni v Lednických Rovniach má nielen dlhú tradíciu, ale i kvalitu a výraznú dizajnérsku hodnotu. Sklárne sa od počiatku zamerali predovšetkým na tzv. kalíškovinu, teda na výrobu nápojového a tiež dekoratívneho skla. Tento rok

oslavujú 120. výročie založenia. Výstava pri tejto príležitosti zhodnocuje a mapuje viac ako storočné obdobie produkcie úžitkového skla a dizajnu. Prostredníctvom výberu zo zbierok slovenských galérií a múzeí priblíži najvýznamnejšie etapy a dizajnérske osobnosti zviazané so sklárňou, ktorá ako jedna z mála na Slovensku „stavila“ na spoluprácu s výtvarníkmi (Karol Hološko, Jaroslav Taraba, Dagmar Kudrová, Ladislav Pagáč, Jozef Kolembus, Patrik Illo, Peter Šipoš a ďalší), ktorí sa zaslúžili o rozvoj a aj slávu skla z Lednických Rovní. V minulosti sa sklárne popri strojovej výrobe zameriavali na ručnú výrobu. Uzmanie a ohlas získali aj zásluhou neustáleho rozvoja technológie výroby, tvarovania a dekorovania skla. Celý rad ocenení z rôznych výstav doma a na medzinárodnej scéne je potvrdením kvality a správneho rozhodnutia sklárni zamerať sa na úzku spoluprácu s výtvarníkmi. Výstava bude pripravená v spolupráci so Slovenskou národnou galériou v Bratislave vedením sklárni RONA a so Slovenským sklárskym múzeom v Lednických Rovniach.

29. 6. - 2. 9. 2012

III. Triennale textilu 2012 Bez hraníc

kurátor: akad. mal. Andrej Augustín

Pripravované podujatie sa líši od dvoch predošlých ročníkov, a to predovšetkým svojím pestrým výstavným programom. Hlavnou zmenou je, že Triennale textilu bez hraníc bude putovnou výstavou, ktorá sa uskutoční v priebehu rokov 2012 - 2013. Cieľom projektu je predstaviť tento medzinárodný projekt vo viacerých susediacich krajinách. Výstava sa uskutoční v piatich reinštaláciách v troch

krajinách (Slovenská republika, Česká republika a Poľsko). Ďalšou zmenou je, že výstava bude rozsiahlejšia a bude oslovených oveľa viac umelcov ako v predošliých dvoch ročníkoch 2006 a 2009. Cieľom medzinárodného projektu Trienále textilu bez hraníc je predstaviť inovatívne umelecké vyjadrenie výtvarníkov z viacerých krajín, a tak sprostredkovať širokému publiku ucelený umelecký zážitok vo výstavných priestoroch viacerých krajín. Súčasťou podujatia bude aj workshop v priestoroch Galérie M. A. Bazovského v Trenčíne.

7. 9. – 14. 10. 2012

Igor Piačka: Maliar a grafik v polčase

kurátor: PaedDr. Elena Porubänová

Igor Piačka si ako žiak grafickej školy Albína Brunovského si pri svojej tvorbe osvojil predovšetkým precíznosť, perfekcionizmus a výostnú koncentráciu. Zároveň si však zachoval vlastnú originalitu a neopakovateľnú jedinečnosť svojho výtvarného prejavu, sústredeného primárne na figurálnu tvorbu a predovšetkým akt. Schopnosť dokonale ovládať remeslo prejavil predovšetkým vo svojej grafickej tvorbe v technikách suchá ihla, lept, či mezzotinta.

Popri komorných i rozmerných grafických listoch, v ktorých hrajú významnú úlohu tajomné a suggestívne ponory do ľudského vnútra, v malbách naopak koncentruje svoje figúry do vášnivých, často eroticky vyzývavých a expresívnych podôb. Metaforicky tak poukazuje na rozporupnosť a rozmanitosť života a sveta okolo seba.

Umelecká tvorba Igora Piačku pri svojej rozmanitosti je výrazne individuálna s jemu charakteri-

stickými vlastnosťami a symbolmi. Sú nimi láska a vášeň, obdiv i nenávisť, krajné a vypäté vzťahy človeka, večný súboj pohlaví. S figurálnymi, sa často prelínajú i zvieracie motívy ako súčasť veľkej apokalypsy sveta. Pre Piačkovu tvorbu je charakteristická predovšetkým odvážna expresia a dramatická vypätosť jeho vášnivých figurálnych kompozícií ako akási paralela súčasného, zrýchleného víru a divo pulzujúceho tepu života. Súčasne sa v leitmotívoch týchto dynamických kompozícií objavujú snivé zákutia a romantické túžby akoby akési láskyplné objatia a nežné náručia chrániace pred brutalitou a nebezpečím okolitého sveta. Sú akýmsi chronologickým snárom samotného umelca, ktorý ticho načúvajúc svojmu vnútru, veľmi intenzívne a citlivo vníma svoje pocity a túžby a komponuje ich do svojskej a jedinečnej podoby svojich grafických aj maliarskych diel.

Igor Piačka sa narodil 8. októbra 1962 v čes-

kom Třebíči. Vyrastal vo Vrbovom pri Piešťanoch. V rokoch 1983 – 1989 študoval na Vysokej škole výtvarných umení v na oddelení voľnej grafiky a knižnej tvorby u prof. Albína Brunovského a docentov Ivana Rumanského Juraja Lebiša a Karola Ondreičku. Počas štúdia, v rokoch 1987 – 1988 absolvoval študijný pobyt na Academii Rozale des Beaux Arts v Bruseli. V rokoch 1990 – 2003 pôsobil na Katedre grafiky VŠVU u prof. Dušana Kállaya, kde viedol kurz figurálnej kresby.

Igor Piačka sa venuje grafike, maľbe kresbe, ex libris, ilustrácii a známkovej tvorbe. Za svoju tvorbu získal mnoho ocenení doma i v zahraničí.

Od roku 1996 je členom Združenia grafikov G bod, Spolku grafikov, Sdružení Hollar.

Jeho tvorba je predmetom záujmu zberateľov doma i za hranicami a je súčasťou zbierok slovenských i zahraničných štátnych i súkromných galérií.

Od roku 1988 žije a tvorí v Pezinku.

7. 9. – 14. 10. 2012

Ján Ľapák: Výber zo sochárskej tvorby

kurátor: PhDr. Danica Lovišková

Ján Ľapák, absolvent odboru sochárstva na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave (1983-1989) patrí k výrazným a neprehliadnuteľným osobnostiam slovenského sochárstva. Od roku 1990 vystavoval samostatne i na kolektívnych výstavách doma i v zahraničí – Bratislava, Banská Bystrica, Dolný Kubín, Košice, Martin, Poprad, Viedeň, Salzburg, Linz, Praha, Olomouc. Zúčastnil sa na mnohých sochárskych sympóziách a vytvo-

ril niekoľko pozoruhodných diel do architektúry. Nakoľko sa samostatne v trenčianskej galérii ešte neprezentoval, rozhodli sme sa naším návštevníkom priblížiť jeho tvorbu v celej jeho šírke – jednotlivé tematické okruhy ako aj výrazové premeny - kompaktné, abstraktné a figurálne kompozície, animálne motívy, ako aj impozantní samurajovia z najnovšieho obdobia. Pre autora je charakteristickým materiálom, do ktorého vnáša svoje predstavy a svojský pohľad na svet okolo nás ale i v nás, najmä bronz. Jedinečná, do skratiek sústredená a nezameniteľná tvarová výstavba, svojská autorova štylizácia, definícia povrchov a objemov bronzových sôch, to sú základné momenty autorovej originálnej tvorby.

19. 10. – 2. 12. 2012

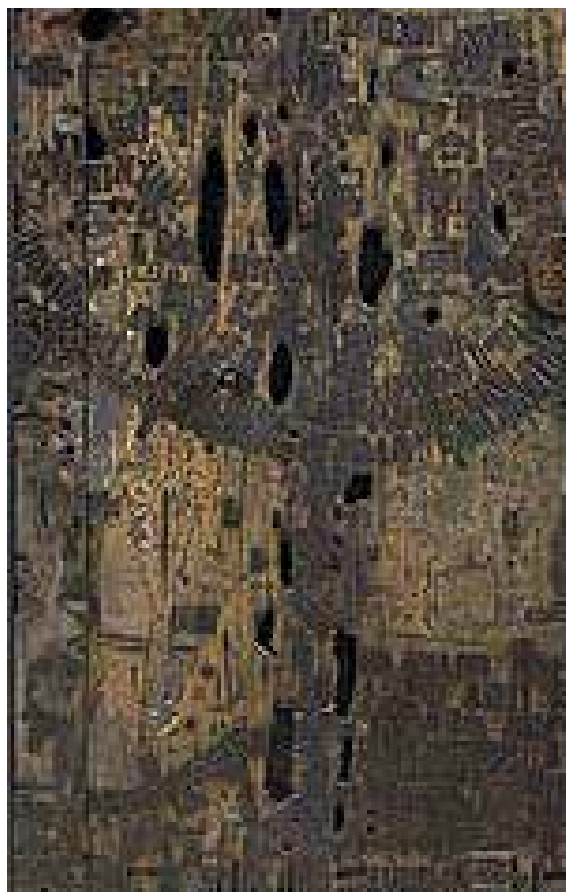
Eduard Ovčáček: Výber z tvorby

kurátor: PhDr. Ludvík Ševeček

Eduard Ovčáček (1933) vyštudoval Vysokú školu výtvarných umení v Bratislave (1957-1963, prof. Peter Matejka), absolvoval ročnú stáž na Vysokej škole umeleckopriemyselnej v Prahe (1962, prof. Antonín Kybal). Už počas štúdií sa zaradil do umeleckého prúdu, ktorý neakceptoval štátom nadiktovaný trend - socialistický realizmus. Tiež sa začal intenzívne venovať grafike a využíval ju na vyjadrenie svojho umeleckého potenciálu. Politicko-spoločenské uvoľnenie v 60. rokoch 20. storočia vo vtedajšom Československu a oslabenie štátneho dozoru a cenzúry ho v roku 1960 podnietilo, spolu s ďalšími umelcami (napr.: Miloš Urbásek), k založeniu nezávislej skupiny s názvom Konfrontácia, ktorá presadzovala abstraktné umenie, najmä jednu z jeho aktuálnych foriem zvanú informel. Skupina Konfrontácia mala kontakty a presah ako smerom do Čiech, Poľska a Maďarska.

Eduard Ovčáček patrí ku generácii československých výtvarných umelcov nastupujúcej na prelome päťdesiatych a šesťdesiatych rokov. Jeho tvorba má prirodzený vývoj, aj keď v nej, v priebehu doby pochopiteľne došlo k mnohým premenám. Sú pre ňu príznačné dve alebo tri základné línie, ktoré sa prelínajú a navzájom obohacujú. Ovčáčkov príspevok k lettrismu je veľmi originálny a zaslúži si osobitnú pozornosť. Autor uplatňuje najrôznejšie tvorivé metódy a technické postupy. K nim patrí koláž, v ktorej využil Prepaľovanie papierov kovovými písmovými matricami, ďalej se-

rigrafie, ktorej možnosti rozvinul u nás ako jeden z prvých a v posledných rokoch potom digitálnej tlače. Dospel k novej podobe štruktúr v prestupovaní rozmanitých tém, v zmenách formátov a farebných skladieb. Mohol takmer bez hraníc rozvíjať svoje priestorové predstavy, ľubovoľne podľa potreby meniť mierku. Pozoruhodnou súčasťou jeho diela sú tiež ručné papiere, v ktorých spája reliéfnu štruktúru s jemne farebnými tónmi či výraznými akcentmi, ktoré prinášajú do obrazovej skladby napätie. Ich súbory sa však odvíjajú od slepotlače záveru šesťdesiatych rokov, kedy tieto technické postupy objavil, aby ich po určitom časovom prerušení rozvinul vo veľkorysej forme.

19. 10. – 2. 12. 2012

Gabriela Gásparová-Illésová: Sochárska a medailérska tvorba

kurátor: PaedDr. Elena Porubánová

Gabriela Gásparová-Illésová nepochybne patrí medzi profilujúce sa osobnosti súčasnej strednej generácie slovenských výtvarných umelcov. Do diania na domácej sochárskej scéne vstúpila na prelome 70. a 80. rokov minulého storočia, ako absolventka ateliéru reliéfného sochárstva a medaily na bratislavskej Vysokoj škole výtvarných umení, ktorý viedol prof. Rudolf Pribiš.

Svoju profesionálnu dráhu začínala v období celkovej stagnácie umeleckej tvorby vyvolanej účelovými požiadavkami štátnej ideológie. Ako začínajúca sochárka vstúpila začiatkom 80. rokov na terén takto sa formujúceho smerovania, pričom sa nefalšovane pridžžala osobnej životnej empirie. Jej počiatočným vkladom sa stali malé komorné reliéfy, zaznamenávajúce momenty zo života detí. Ťažiskovým materiálovým médiom sochárky sa stal bronz, ktorý predpokladá v závislosti na logike tvorivých postupov plastický princíp nanášania materiálu v procese tvorby modelu. Od roku 1983 v rámci možností odlievania technikou na „stratený vosk“, prešla autorka ku komplikovanejším plastickým formám voskového modelu. Vlastnou doménou autorky sa v priebehu rokov stala komorná plastika v preskupovaní tohto sochárskeho druhu od voľnej plastiky malého formátu, reliéfu, reliéfného objektu, či priestorovo komponovanej skladby plakiet a voľných plastických objektov, až po klasickú medailu, liatu i razenú.

Sochárka v časovom oblúku troch desaťročí aktívnej umeleckej činnosti si vypracovala charakteristický uhol pohľadu, ktorým tlmočí prežívanie každodenných epizód, transponovaných do neviditeľných stavov duše.

Vizuálnym nositeľom myšlienkovvej výpovede plakiet, medailí, priestorovo komponovaných sústav plakiet je takmer výlučne ľudské telo, či jeho dômyselné kompozične využitie fragmenty a tiež zvieratá (žaby, netopiere, mravce, komáre). Reliéfne modifikácie plakeiet a medailí Gabriely Gásparovej-Illésovej v priebehu rokov prešli štádiami mnohých formálnych premien. Autorka reprezentuje v súčasnej slovenskej sochárskej a medailérskej tvorbe najmladšiu generačnú vrstvu odchovancov prof. Rudolfa Pribiša. Tak ako jej predchodcovia, modifikuje aj ona svoj výtvarný prejav na obraz doby a podľa determinácií svojho umeleckého temperamentu, v pokore každodenného umeleckého údely.

7.12. 2012 – február 2013

Slovenské výtvarné umenie 20. storočia v zbierke Bohumila Hanzela

kurátor: PhDr. Danica Lovišková

Zberateľstvo je vášeň, ktorá nedá spávať, v ktorej pri získavaní nového a presne do zbierky zapadajúceho diela stúpa adrenalín a zberateľ je ochotný obetovať aj posledné úspory a predsa je to vášeň z najkrajších a najpodmanivejších. Pretrhnutá tradícia zberateľov výtvarného umenia na Slovensku sa pomaly zaplňuje a evidujeme už niekoľko významných, osobitých a vybrúsených zbierok. Nie je preto prekvapujúce, že mnohé výstavy sa bez zapožičania diel zo súkromných zbierok už nedajú pripraviť. Jednou z najprestížnejších - racionálne a cieľavedome koncipovanou súkromnou kolekciou slovenského výtvarného umenia - je zbierka Bohumila Hanzela. Po príliš všeobecne zameraných začiatkoch svojej zberateľskej činnosti ju začal profilovať s ohľadom predovšetkým na zakladateľskú generáciu slovenského výtvarného umenia a na umenie autorov s nástupom konca 50. a začiatku 60. rokov. Je len prirodzené, že ako Trenčan zhromaždil pozoruhodnú kolekciu Miloša Alexandra Bazovského, z ďalších autorov je to viaceré diela od Jana Hálu, pastely a oleje od Janka Alexyho, reprezentačné diela od Martina Benku či krásne a pôsobivé obrazy Mikuláša Galandu. Obsahuje aj diela Gustáva Mallého a mladšieho Vincenta Hložníka, menším počtom obrazov sú zastúpení aj Edmund Gwerk, Zoltán Palugyay, Imro Weiner Král, Karol Ondreička, Ján Mudroch.

Fenomén slovenského folklóru je rozvinutý v dielach Ignáca Bizmayera, zastúpený je aj jeho určitý protipól Jozef Kostka. Pozoruhodná a veľmi kvalitná je kolekcia Skupiny Mikuláša Galandu, ako Vladimír Kompánek, Rudolf Krivoš, Anton Čutek, Andrej Barčík, Milan Paštéka, Andrej Rudavský, Ivan Štubňa a Pavol Tóth. Z ďalších autorov spomeňme solitérne osobnosti, ako Agnesa Sigitová, Viera Kraicová, Viera Žilinčanová, Michal Jakabčic, či Mária Rudavská. Snažil som sa vybrať diela, ktoré považujem za najzásadnejšie, pričom som vynechal niektorých málo zastúpených autorov ako aj rozsiahlu kolekciu českého sochára Olbrama Zoubka, ktorá by nezapadala do celkovej koncepcie. Prezentovaná kolekcia predstavuje len časť zo zbierky Bohumila Hanzela.

